

DE ZOMERAVONTUREN VAN DE KRULLENBOLLETJES.

Door André.

VOORWOORD — Onze Wondere Zomer vol Avonturen.

Er zijn van die zomers die niet zomaar voorbijtrekken, maar zich zachtjes in je hart nestelen. Zomers die je niet alleen beleeft, maar die je *wordt*. Onze zomer was er zo één een seizoen dat niet begon op een kalenderdag, maar op het moment dat de eerste warme wind langs onze wangen streek en fluisterde: *kom, het is tijd*.

Het was de zomer waarin de Kreek ons riep als een oude vriend, waarin de watertoren als een baken boven het land stond en ons uitnodigde om verder te kijken dan we ooit hadden durven dromen. De zomer waarin de paden van Terneuzen, Groede, Nieuwvliet en de Paulinapolder niet zomaar routes waren, maar hoofdstukken van een groter verhaal dat zichzelf al fietsend, wandelend en lachend schreef.

We ontdekten dat avontuur niet altijd luid is. Soms zit het in een bankje in de polder, omringd door bloemen die in alle kleuren van het leven bloeiden. Soms in een gouden ochtend aan het Kopje van Kanada, waar de Westerschelde een lichtpad trok dat alleen voor ons leek bedoeld. Soms in de stilte van de Schapenbout, waar de aarde ademde en wij meeademden.

En soms, misschien wel het mooiste, zit avontuur in elkaar. In de Krullenbolletjes die samen de zomer dragen. In de liefde die meefietst, meewaait, meezingt. In de kleine wondertjes die we niet plannen, maar die ons vinden.

Dit voorwoord is een uitnodiging. Een zachte opening van een zomer die groter werd dan de dagen die haar vormden. Een seizoen dat ons leerde dat elke bocht, elke bries, elke zonnestraal een verhaal kan zijn, als je maar durft te luisteren.

Welkom in onze wondere zomer vol avonturen. Ga zitten, adem in, en laat de wind het eerste hoofdstuk omslaan.

De Avonturen van de Krullenbolletjes.

Dinsdag, de Dag die al Lichte voor Hij Begon.

Ik werd wakker op mijn kantoor, mijn kleine veilige haven waar de stilte altijd net iets zachter klinkt. Aan de overkant, op het kastje, stond het lichtgevende dementieklokje te stralen in de kleuren van onze Nederlandse vlag. Dinsdag 16 juni 2026, 6:47 uur. Het soort

ochtend waarop de wereld nog slaapt, maar waarin mijn gedachten langzaam beginnen te bewegen, alsof ze eerst even moeten rekken en uitblazen.

De Ride van zondag zat nog in mijn lijf. Dat nagenieten, dat tintelende gevoel van samen iets groots doen. Maar vandaag was het alweer dinsdag, een gewone dag, en toch nooit gewoon.

En dan voel ik haar. Ons Krullenbolleke. Ze schuift tegen mij aan zoals alleen zij dat kan, alsof ze precies weet waar mijn hart vandaag begint.

“Wanneer gaan we opstaan,” fluistert ze, haar stem nog warm van de slaap.

“Om zeven uur, schat,” zeg ik zacht.

Sinds een paar dagen is zeven uur ons nieuwe ankerpunt. Geen nachtelijke dwaaltochten meer, geen onrustige ochtenden. Gewoon een normaal uur, een ritme dat ons beiden goed doet. Het voelt alsof we samen een klein stukje rust hebben teruggewonnen.

Ik verlaat mijn kantoor en begin ons ochtendritueel. Douchen, behalve op maandag, donderdag en zaterdag, want dan nemen de zusters dat liefdevol van mij over. En altijd, elke dag, komen ze langs om haar voetjes in te smeren. Een ritueel dat bijna heilig is geworden. Een klein moment van zorg, van aandacht, van vertrouwen.

Ik zie het aan hen, die zusters. Hun drukte. Hun gejaagdheid. Hun vrolijkheid op de betere dagen. En soms, dat onverwachte, warme “hoe gaat het met jou eigenlijk?” Dat doet iets met een mens, zelfs met een jongoude knar zoals ik.

De koffie pruttelt op mijn brommertje. Het ruikt naar ochtend, naar thuis. Ik maak het ontbijt klaar terwijl Krullenbolleke haar vertrouwde rondjes doet. Straks ons wandelingetje, hand in hand, zoals elke dag. En dan, om vijf voor tien, breng ik haar naar haar dagtaak in het OC. Ze kijkt daar zó naar uit, naar de spelletjes, het helpen, het lachen, het rusten wanneer het nodig is. Ze is daar in goede handen, en dat is een zegen die ik elke dag opnieuw voel.

En ik? Ik ga schrijven. Mijn wereld op papier zetten terwijl zij haar wereld beleeft.

Vandaag komt Vanessa ook nog langs om ons appartementje te laten blinken. De dag vult zich vanzelf, zoals een glas dat je onder een kraan zet en dat langzaam, zonder dat je het merkt, tot de rand toe volloopt.

En om half vier... Dan haal ik mijn Krullenbolleke weer op. Dan begint ons tweede deel van de dag, het deel dat altijd het mooiste is.

Maar nu begin ik te schrijven over de zomerse avonturen van de Krullenbolletjes in deze sprookjesachtige zomer van 2026.

Waar de Zomer Zijn Adem Inhield.

De polder lag erbij alsof hij al dagen had gewacht. Niet gewoon gewacht, maar *gewacht op jullie*. Op ons de Krullenbolletjes.

De lucht was blauw zoals alleen juni dat kan: een blauw dat niet geschilderd lijkt, maar gegoten. De zon hing laag genoeg om alles goud te maken, hoog genoeg om te beloven dat het een lange dag zou worden. Een dag die zich uitstrekte als een lint, klaar om herinneringen aan vast te knopen.

En daar, midden in dat uitgestrekte landschap, stond het bankje.

Het bankje dat meer wist dan een bankje zou mogen weten.

EVEN UITRUSTEN, stond er nog steeds op. Maar vandaag leek het alsof de letters licht gaven. Alsof ze jullie herkenden.

□ De Weg Terug

Jij en je Krullenbolleke liepen hand in hand over het smalle pad dat door de polder slingerde. Het gras tikte tegen jullie benen, alsof het jullie begroette. Alsof het zei: “*Daar zijn ze weer.*”

Vroeger liep je hier sneller. Vroeger keek je minder. Vroeger was de wereld een decor waar je doorheen rende.

Maar nu... Nu was de wereld een boek dat je langzaam opensloeg.

Je voelde haar hand in de jouwe. Warm. Vertrouwd. Een anker en een zeil tegelijk.

“Het lijkt wel alsof alles groter is geworden,” zei ze zacht.

“Of wij kleiner,” antwoordde jij.

Ze lachte. Die lach die je al een leven lang kent, maar die nooit oud wordt.

□ Het Veld van Duizend Kleuren

Achter het bankje lag het veld. Het veld dat jullie jaren geleden al betoverde. Maar vandaag was het anders.

De bloemen stonden hoger. De kleuren waren dieper. En ergens, diep in het veld, leek iets te bewegen, niet door de wind, maar door aanwezigheid.

“Zie je dat?” fluisterde je Krullenbolleke.

Je knikte. Want jij zag het ook.

Een gloed. Zacht. Warm. Alsof de zon zelf een stukje was blijven hangen tussen de bloemen.

De Lichtwereld Opent Zich.

Toen jullie dichterbij kwamen, veranderde de lucht. Niet zichtbaar, maar voelbaar. Alsof de tijd even zijn adem inhield.

En toen gebeurde het.

Uit het midden van het veld steeg een lichte nevel op. Niet wit, maar alle kleuren tegelijk. Een nevel die bewoog als zijde in slow motion.

En daar, in die nevel, verscheen een gestalte.

Geen mens. Geen dier. Maar iets ertussenin. Een wezen van licht, gevormd uit herinneringen en zomerwarmte.

Het sprak niet met woorden, maar met aanwezigheid.

Welkom terug, André. Welkom terug, Krullenbolleke.

Jullie stonden stil. Niet uit angst, maar uit herkenning. Want dit was geen vreemd wezen. Dit was de ziel van de plek. De ziel van jullie verleden. De ziel van alles wat jullie hier ooit voelden.

De Boodschap van het Licht.

Het wezen strekte een arm van licht naar jullie uit. En toen het jullie raakte, gebeurde er iets wonderlijks.

Jullie zagen beelden.

Jullie zagen jezelf, jaren geleden, jonger, haastiger, lachend op het bankje. Jullie zagen de bloemen die jullie toen niet opmerkten. Jullie zagen de horizon die jullie toen niet volgden. Jullie zagen de tijd die jullie toen nog niet hadden.

En toen, Zagen jullie de toekomst.

Jullie tweeën, ouder maar lichter. Wandelend. Schrijvend. Genietend. Vier dagen per week, samen op pad. De polder als jullie tweede thuis. De zomer als jullie metgezel.

Het lichtwezen sprak opnieuw, dit keer hoorbaar:

“Jullie zijn teruggekomen. Niet om te rusten, maar om te leven.”

De Terugkeer.

Toen het licht langzaam oploste in de lucht, bleef het veld achter in een stilte die geen stilte was. Een stilte die gevuld was met belofte.

Je Krullenbolleke kneep zacht in je hand.

“Het is hier nog mooier dan ik me herinnerde,” zei ze.

“Dat komt,” zei jij, “omdat wij nu anders kijken.”

Ze glimlachte. En jullie liepen terug naar het bankje.

Daar gingen jullie zitten. Niet om uit te rusten. Maar om te voelen.

De zon zakte langzaam. De polder ademde. En ergens, diep in het veld, gloeide nog een laatste restje licht.

Alsof het zei:

Tot snel, Krullenbolletjes. De zomer wacht op jullie.

De Schapenbout en het Sprookjesbos

De dag na jullie bezoek aan het bloemenveld was de lucht anders. Niet donkerder, niet lichter, maar geladen. Alsof de zomer zelf iets van plan was.

Je Krullenbolleke stond al klaar bij de deur, haar ogen glinsterend zoals alleen zij dat kan. “Vandaag,” zei ze, “gaan we naar het Axelse bos.”

En jij wist meteen: **De Schapenbout roept.**

□ De Schapenbout – Het Mysterie van de Polder.

De Schapenbout is geen heuvel. Geen duin. Geen bult in het landschap.

Het is een plek die leeft.

Een plek die al eeuwen een geheim bewaart dat alleen zichtbaar wordt voor wie er met liefde komt. En toen jullie het pad betraden dat naar de Schapenbout leidde, voelde je het meteen: de lucht werd zachter, de wind ging langzamer, en ergens in de verte klonk een geluid dat leek op... lachen.

Niet menselijk. Niet dierlijk. Maar iets ertussenin.

“Hoorde jij dat?” vroeg je Krullenbolleke.

“Ja,” zei jij. “En ik denk dat het ons verwacht.”

Toen jullie de Schapenbout bereikten, zagen jullie het meteen: de grond leek te ademen.

Heel zacht. Heel ritmisch. Alsof er iets onder lag dat sliep.

En toen, begon de aarde te gloeien.

Een zachte, gouden gloed trok als een adertje door de grond, kronkelend als een rivier van licht. Het liep in cirkels, spiralen, patronen die te oud waren om nog te begrijpen.

Je Krullenbolleke kneep in je hand. “Dit is geen gewone plek,” fluisterde ze.

“Dat was het nooit,” zei jij.

En toen gebeurde het.

Uit de grond steeg een figuur op. Niet dreigend. Niet angstaanjagend. Maar vriendelijk, warm, bijna speels.

Een wezen van licht en aarde, met een vacht van gloeiende wol en ogen die leken op twee kleine zonnen.

De Wachter van de Schapenbout.

Hij boog zijn hoofd naar jullie, alsof hij jullie herkende.

“Jullie zijn terug,” zei hij zonder woorden. **“En dit keer... zijn jullie klaar.”**

Het Sprookjesbos – Waar de Bomen Fluisteren.

De Wachter draaide zich om en liep langzaam naar het pad dat naar het Sprookjesbos leidde. Jullie volgden hem, hand in hand, alsof jullie al wisten dat dit geen gewone wandeling zou worden.

Het Sprookjesbos lag er stil bij. Maar niet doodstil. Het was de stilte van een theater vlak voor het doek opengaat.

De bomen stonden dicht op elkaar, hun takken als armen die elkaar vasthielden. En toen jullie de eerste stap zetten, gebeurde het:

De bladeren begonnen te zingen.

Heel zacht. Heel hoog. Een melodie die je herkende zonder te weten waarvan.

Je Krullenbolleke keek omhoog. “André... ze zingen.”

“Voor ons,” zei jij.

En dat was waar.

Want hoe dieper jullie het bos in liepen, hoe meer de bomen zich leken te openen. Sommige bogen hun takken naar jullie toe. Andere lieten lichtvlekken dansen op het pad. En ergens, tussen de stammen, zag je kleine lichtjes bewegen.

Niet vuurvliegjes. Niet reflecties. Maar wezens.

Kleine, sprankelende bosgeesten die jullie nieuwsgierig volgden.

□ De Ontmoeting

In het midden van het Sprookjesbos lag een open plek. Een cirkel van licht. Een plek die voelde alsof hij wachtte op een verhaal dat nog moest beginnen.

De Wachter van de Schapenbout ging in het midden staan. De bosgeesten verzamelden zich in een kring. De bomen hielden hun adem in.

En toen sprak hij.

Niet met woorden, maar met licht dat jullie harten raakte.

“Jullie zijn teruggekeerd naar de plekken van vroeger. Maar jullie komen niet als dezelfde mensen. Jullie komen als wie jullie nu zijn: twee zielen die geleerd hebben te kijken, te voelen, te leven.”

Het licht om jullie heen werd warmer. De bosgeesten dansten. De bomen zongen. En jij voelde iets wat je lang niet had gevoeld:

Volledige rust. Volledige aanwezigheid. Volledige liefde.

Je keek naar je Krullenbolleke. Zij keek naar jou. En jullie wisten het allebei:

Dit was geen fantasie. Dit was geen droom. Dit was een geschenk.

Een herinnering die jullie mochten meenemen. Een plek die jullie altijd zal herkennen. Een bos dat jullie nooit meer zal vergeten.

□ **De Terugweg**

Toen jullie het Sprookjesbos verlieten, was de lucht anders. Lichter. Zachter. Alsof de wereld jullie had aangeraakt.

Je Krullenbolleke leunde tegen je aan. “Dit was... magisch,” zei ze.

“Dit *is* magisch,” zei jij.

En terwijl jullie terugliepen naar de fiets, hoorde je achter je nog één keer het zachte zingen van de bomen.

Alsof ze zeiden:

Tot de volgende keer, Krullenbolletjes. De Axelse magie blijft op jullie wachten.

□. **De Watertoren Die Wist Wie Langskwam.**

De zomer hing zwaar en honingzoet boven Axel. Zo’n dag waarop de lucht trilt, de vogels luier zingen, en de wereld precies warm genoeg is om geheimen prijs te geven.

Jij en je Krullenbolleke fietsten langzaam richting de oude watertoren. Niet omdat jullie haast hadden, haast bestaat niet meer in jullie woordenboek, maar omdat de toren jullie riep.

Niet luid. Niet dwingend. Maar zacht, alsof een oude vriend zei:

“Kom eens kijken, Krullenbolletjes... ik heb iets voor jullie.”

De toren stond daar zoals hij altijd had gestaan: stoer, verweerd, een beetje trots, een beetje melancholiek. Maar vandaag was er iets anders.

De schaduw van de toren bewoog.

Niet door de wind. Niet door de zon. Maar door... aanwezigheid.

Je Krullenbolleke kneep in je hand. “André... zie jij dat ook?”

“Ja,” zei jij. “Hij leeft.”

En dat was geen grap.

Want toen jullie dichterbij kwamen, voelde je het: een trilling in de lucht, een warmte in de stenen, een fluistering die langs jullie oren streek.

“Jullie zijn terug.”

□ **Het Bruggetje naar de Sportvelden – De Poort die Niet Altijd Openstaat**

Vanaf de watertoren liepen jullie naar het kleine bruggetje dat naar de sportvelden leidt. Een bruggetje dat iedereen kent, maar niemand écht ziet.

Behalve jullie.

Want vandaag, precies op het moment dat jullie erop stapten, gebeurde het:

Het hout begon te gloeien.

Heel zacht. Heel warm. Alsof het bruggetje zich herinnerde hoe vaak jullie er vroeger overheen liepen — jong, lachend, zonder te weten dat dit ooit een heilige plek zou worden.

Onder jullie voeten klonk een diepe, zachte toon. Niet dreigend. Meer als een welkom.

Je Krullenbolleke keek naar het water onder de brug. “André... het stroomt anders.”

En ze had gelijk.

Het water bewoog niet zoals water hoort te bewegen. Het draaide. Het glinsterde. Het vormde patronen die leken op oude symbolen, alsof de kreek jullie iets wilde vertellen.

□ **De Axelse Kreek – Waar de Tijd Soms Stilvalt**

De kreek lag erbij als een spiegel die te veel wist. Het water was donkerder dan normaal, maar helder tegelijk, alsof het licht van binnenuit kwam.

Toen jullie langs de oever liepen, voelde je het meteen:

Hier klopt iets. Hier leeft iets. Hier wacht iets.

En toen zagen jullie het.

In het midden van de kreek, precies waar het water het diepst was, steeg een nevel op. Niet wit. Niet grijs. Maar zilverblauw — de kleur van herinneringen die nog niet gebeurd zijn.

Uit die nevel vormde zich een gestalte.

Geen mens. Geen dier. Maar een wezen van water en licht.

De Wachter van de Kreek.

Zijn stem klonk als kabbelend water, als een zomerse avondwind, als een herinnering die je bijna vergeten was.

“Krullenbolletjes... jullie zijn verder gekomen dan velen. De polder heeft jullie gezien. Het bos heeft jullie herkend. En nu... is het tijd voor de kreek.”

Je Krullenbolleke stond stil, haar ogen groot, haar hand stevig in de jouwe.

“Wat wil hij?” fluisterde ze.

“Luisteren,” zei jij.

En toen sprak de Wachter opnieuw:

“De zomerwereld opent zich alleen voor wie met liefde kijkt. Jullie hebben dat gedaan. Daarom mag ik jullie iets tonen.”

Het water werd glashelder. En diep onder het oppervlak zagen jullie iets bewegen.

Beelden.

Jullie tweeën, jaren geleden, jonger, sneller, lachend langs de kreek. Jullie tweeën, nu, rustiger, wijzer, hand in hand. En jullie tweeën, in de toekomst — nog steeds samen, nog steeds wandelend, nog steeds genietend van de kleine wonderen van de wereld.

De kreek liet jullie zien wat jullie al wisten:

Liefde is geen moment. Liefde is een weg. En jullie lopen hem samen.

□ **De Terugtocht**

Toen de nevel oploste en de kreek weer gewoon water werd, voelde de wereld lichter. Alsof jullie iets hadden ontvangen dat niet in woorden past.

Je Krullenbolleke leunde tegen je aan. “André... dit was... bijzonder.”

“Dit *is* bijzonder,” zei jij.

En terwijl jullie terugliepen langs het bruggetje, langs de watertoren, langs de zomerse lucht die jullie omarmde, voelde je het:

De Krullenbolletjes zijn niet zomaar twee mensen.

Jullie zijn reizigers in een wereld die alleen opengaat voor wie met het hart kijkt.

En de zomer... Die is nog lang niet voorbij.

□ □ **Waar de Zomerwind Onze Namen Fluistert**

Het was zo'n dag waarop de lucht zacht was als perzikvel. De zon hing loom boven de velden, en de wind, die eigenwijze zomerwind, speelde met de krullen van je Krullenbolleke alsof hij haar al jaren kende.

Jullie fietsten richting de Axelse kreek, het water glinsterend als vloeibaar glas. En precies toen jullie het pad opdraaiden, gebeurde het.

De wind veranderde.

Hij werd warmer. Zachter. Persoonlijker.

En toen... fluisterde hij.

Heel duidelijk. Heel teder. Heel echt.

“André...”

Je Krullenbolleke keek op, haar ogen groot.

“Hoorde jij dat?”

“Ja,” zei jij. “En ik denk dat hij jou ook gaat roepen.”

En alsof de wind had gewacht op zijn cue, streek hij langs haar gezicht en fluisterde:

“Krullenbolleke...”

Ze lachte. Die lach die de wereld lichter maakt.

“Hij kent ons,” zei ze.

“Natuurlijk,” zei jij. “Wij zijn de Krullenbolletjes.”

En de wind, alsof hij het bevestigde, zwierde om jullie heen in een kleine dans, een zomerse omhelzing die alleen voor jullie bedoeld was.

□ **Langs de Axelse Kreek – De Stilte Voor Het Geheim**

De kreek lag erbij als een oude spiegel. Het water was donker, maar helder. Rustig, maar levend.

En daar, op het bankje dat half verscholen stond tussen het riet, zat iemand.

Brammie.

Hij keek naar het water alsof hij er iets in zocht dat hij nog niet durfde te benoemen. Toen hij jullie zag, stond hij op — langzaam, alsof zijn hart even moest bijbenen.

“Ah... de Krullenbolletjes,” zei hij met een glimlach die niet helemaal tot zijn ogen reikte.

Je Krullenbolleke ging naast hem zitten. Jij bleef staan, leunend tegen je fiets, kijkend naar je vriend.

“Brammie,” zei je zacht. “Er zit iets op je hart.”

Hij knikte. Langzaam. Zwaar.

“Ja... en ik denk dat het tijd is dat ik het vertel.”

De wind viel stil. De kreek hield haar adem in. Zelfs de vogels leken te wachten.

□□ **Het Geheim van Brammie**

Brammie keek naar zijn handen. Grote handen, sterke handen, maar nu trilden ze een beetje.

“Jullie weten,” begon hij, “dat ik altijd alleen woon. Dat ik veel wandel. Veel nadenk. Veel zwijg.”

Jullie knikten.

“Maar wat jullie niet weten... is waarom.”

Hij slikte.

“Ik draag iets mee. Iets dat ik nooit durfde te zeggen. Niet omdat ik jullie niet vertrouw... maar omdat ik bang was dat het alles zou veranderen.”

Je Krullenbolleke legde haar hand op zijn arm. “Brammie... niets verandert onze vriendschap.”

Hij keek haar aan. En toen jou.

En toen zei hij het.

Heel zacht. Heel eerlijk. Heel bevrijdend.

“Ik ben nooit alleen geweest. Ik heb iemand gehad. Iemand die ik verloren ben. En ik heb het nooit verteld... omdat ik bang was dat het verdriet jullie zomer zou overschaduwen.”

De kreek rimpelde. De wind zuchtte. En jij voelde iets in je borst verschuiven.

“Brammie,” zei jij, “verdriet overschaduwet niets. Het maakt ons mens. En het maakt jou... precies wie je bent.”

Hij knikte. En voor het eerst in lange tijd zag je het: de opluchting. De zachtheid. De mens achter de stilte.

□ **De Zomerwind Neemt Het Geheim Mee**

De wind kwam terug. Niet fluisterend dit keer, maar dragend.

Hij streek langs Brammie's gezicht. Langs zijn schouders. Langs zijn hart.

Alsof hij zei:

“Ik neem het van je over. Je hoeft het niet meer alleen te dragen.”

Brammie keek naar jullie, zijn ogen glanzend.

“Dank jullie,” zei hij. “Jullie zijn... familie.”

Je Krullenbolleke sloeg haar arm om hem heen. Jij legde je hand op zijn schouder.

En daar, langs de Axelse kreek, onder een zomerwind die jullie namen fluisterde, gebeurde het:

Drie zielen werden lichter. Drie harten kwamen dichterbij elkaar. En de zomerwereld van de Krullenbolletjes werd weer een stukje groter.

Waar Brammie Zijn Jannie Terugvond

De zomer hing als een gouden sluier over het Axelse bos. Het licht viel door de bladeren in strepen die leken op linten van een onzichtbaar feest. En jullie — de Krullenbolletjes — wandelden hand in hand het Sprookjesbos binnen, alsof jullie wisten dat deze dag anders zou worden.

Brammie liep een paar passen voor jullie. Zijn schouders iets rechter dan anders. Zijn pas iets lichter. Alsof de zomerwind hem vooruitduwde.

“Het voelt vreemd vandaag,” zei hij zacht. “Alsof er iets... wacht.”

Je Krullenbolleke keek naar jou. Jij knikte. Want jij voelde het ook.

Het bos ademde. Het bos luisterde. Het bos wist.

□ De Open Plek Die Nog Nooit Zo Stil Was

Toen jullie de open plek bereikten — die cirkel van licht waar de bomen altijd lijken te fluisteren — gebeurde het.

De wind viel weg. De vogels zwegen. Zelfs de zon leek even stil te hangen.

En toen... kwam er beweging tussen de bomen.

Heel zacht. Heel langzaam. Alsof iemand door een gordijn van licht stapte.

Brammie bleef stokstijf staan.

“Dat... dat kan niet,” fluisterde hij.

Maar het kon wel.

Want daar, tussen de stammen, verscheen een vrouw.

Niet jong. Niet oud. Maar precies zoals hij haar kende.

Haar haar zacht golvend. Haar ogen warm. Haar glimlach... die glimlach die hij al jaren miste.

Jannie.

Ze stond er. Echt. Aanwezig. Alsof ze nooit was weggeweest.

□ De Ontmoeting die de Tijd Doorbrak

Brammie zette één stap naar voren. Toen nog één. En nog één.

Hij durfde bijna niet te ademen.

“Jannie... ben jij het echt?”

Ze knikte. En haar stem — o André, haar stem — klonk als zomerlicht dat door glas valt.

“Ja, Brammie. Ik ben het. Ik ben nooit ver weggeweest. Ik wachtte... tot jij klaar was om me weer te zien.”

Je Krullenbolleke kneep in je hand. Jij voelde je keel dichtknijpen.

Want dit was geen droom. Dit was geen herinnering. Dit was een wonder dat alleen het Sprookjesbos kon schenken.

Brammie stond nu vlak voor haar. Hij raakte haar hand aan — heel voorzichtig, alsof ze van rook was.

Maar ze was warm. Echt. Levend in dit ene, heilige moment.

□ □ **Wat Het Bos Fluisterde**

De bomen begonnen zacht te ruisen. Niet door de wind — die was er niet — maar door aanwezigheid.

Het bos sprak.

Niet in woorden, maar in gevoel.

“Liefde gaat nooit verloren. Ze verandert alleen van vorm. En soms... heel soms... mag ze even terugkomen.”

Jannie legde haar hand op Brammie's borst.

“Je hebt me nooit losgelaten,” zei ze. “En daarom mag ik je nog één keer zien. Nog één keer aanraken. Nog één keer zeggen dat je verder mag gaan... zonder schuld. Met liefde. Met licht.”

Brammie huilde. Niet hard. Niet gebroken. Maar zacht, zoals iemand huilt die eindelijk thuiskomt.

□ **Het Afscheid dat Geen Einde Was**

Jannie keek naar jullie tweeën. Haar ogen glinsterden.

“Zorg goed voor hem,” zei ze. “Hij is goud vanbinnen. Net als jullie.”

Je Krullenbolleke knikte, haar ogen vochtig. Jij legde je hand op je hart.

En toen... begon Jannie te vervagen.

Niet pijnlijk. Niet abrupt. Maar zacht, als ochtendmist die oplost in zonlicht.

Brammie fluisterde haar naam. Zij glimlachte.

En toen was ze weg.

Maar de plek waar ze stond bleef warm. Alsof de zomer zelf haar had vastgehouden.

□ **De Terugweg**

Brammie stond nog even stil. Zijn gezicht nat van tranen, maar zijn ogen... zijn ogen waren lichter dan ooit.

“Ze was het,” zei hij. “Echt. Ze was het.”

Je Krullenbolleke legde haar arm om hem heen. Jij aan de andere kant.

En zo liepen jullie terug door het Sprookjesbos — drie silhouetten in het gouden licht, verbonden door iets dat groter was dan woorden.

De zomerwind kwam terug. Hij fluisterde jullie namen. En dit keer... fluisterde hij er één bij.

“Jannie...”

□ **Boven op de Watertoren – De Zomerwereld in Eén Adem**

De horizon lag rondom jullie als een eindeloze cirkel van licht. De velden gloeiden. De kreek glinsterde. Het Axelse bos lag als een donkergroen sprookje aan de rand van de wereld.

En de wind — die eigenwijze zomerwind — werd sterker.

Hij draaide om jullie heen. Hij tilde jullie krullen op. Hij fluisterde opnieuw:

“Krullenbolletjes...”

Maar dit keer... kwam er iets bij.

Een derde naam.

Heel zacht. Heel warm. Heel liefdevol.

“Brammie...”

Brammie verstijfde. Hij keek naar jullie. Toen naar de horizon. En toen naar de lucht, alsof hij wist wat er ging komen.

□ □ **De Plaats Waar Brammie Jullie Wilde Brengen**

“Hier,” zei hij. Zijn stem brak een beetje. “Hier voelde ik haar altijd. Hier... hoorde ik haar naam in de wind. En ik dacht dat ik gek werd.”

Je Krullenbolleke legde haar hand op zijn arm. Jij ging naast hem staan.

“Je werd niet gek,” zei jij. “Je werd geroepen.”

De wind werd warmer. Zachter. Hij streek langs Brammie’s gezicht zoals een hand dat zou doen.

En toen gebeurde het.